СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIV. Ч. 29. Джерзі Сити, Н. Дж., середа, 5-го лютого 1936. — VOL. XLIV. No. 29. Jersey City, N. J., Wednesday, February 5, 1936. THREE CENTS

ПРОЄКТУЄ ОБМЕЖЕННЯ ВЛАДИ СУДУ

ВАШИНГТОН. — Сенатор Повп з Айдаго вніс проєкт закона, на основі котрого найвищий суд Злучених Держав буде мати право признати ухвалений конгресом закон неконституційним тільки тоді, як за таке признання заявиться більше ніж дві третини цього суду. Як довго суд буде складатися з 9 суддів, так довго для такої касації закона треба буде згоди 7 суддів.

Щоб його не посуджувано за партійну загорілість, сенатор Повп навів як мотив свого закона критику рішення найвищого суду президентом Линколном з нагоди рішення в славній колись справі Дред Скота, котра признала в Америці невільництво.

ПРЕЗИДЕНТ ЗА ЗНЕСЕННЯ ТРОХ РІЛЬНИЧИХ ЗАКОНІВ.

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт порадив конгресові відкликати три фармерські закони, а саме закон про контролю продукції тютюну, бавовни й картофлі.

Президент радить скасувати ці закони, бо вони тепер стратили всяку рацію існування з огляду на скасування головного рільничого закона.

Зате президент радить конгресові ухвалити тимчасовий закон про рільничі справи, що дає урядові дозвіл допомагати фармерам. Кошти цього закона уряд обчисляє на міліярд долярів.

БОРОТЬБА ЗА ЗАСАДУ ОРҐАНІЗАЦІЇ РОБІТНИЧИХ ЮНІЙ.

ВАШИНҐТОН. — На конвенції майнерської юнії „Юнайтид Майн Воркерс оф Америка" зявився Вилїєм Ґрін, президент Американської Федерації Праці, та пробував переконати конвенцію майнерів не зривати з Американською Федерацією Праці зносин.

Коли президент майнерської юнії, Джан Луис, поставив справу під голосування конвенції, всі делеґати з виїмком одного постановили одобрити становище президента майнерської юнії.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

Особовий поїзд залізниці Пенсилвенія, вїжджаючи в понеділок вечором коло 7-мої години на стацію Ексчендж Плейс у Джерзі Сити, посунувся по обмерзлих шинах та ударився об медведі на кінці тору з такою силою, що багато пасажирів попадали та покалічилися від розбитого скла шиб.

Серед 109 пасажирів настала справжня паніка. Лікарі потім дали лікарську поміч 31 особам.

УХВАЛЕНО 8-ГОДИННИЙ ДЕНЬ ПРАЦІ.

ОЛБАНІ (Ню Йорк). — Без дебати леґіслятура ухвалила одноголосно закон про 8-годинний день праці в стейтових шпиталях, вязницях і подібних інституціях.

ЗА ВБИВСТВО РЕДАКТОРА.

МИНЕАПОЛИС. — На процесі проти Ізадора Блуменфелда, обвинуваченого за вбивство редактора Волтера Лигета, що ведеться перед місцевим стейтовим судом, виступала як свідок удова по редакторорі та заявила, що вона зовсім певно може пізнати в обвинуваченім убивника свого чоловіка.

Обвинувачений був продавцем одної алькогольної фірми, котру Лиґет нападав у своїй ґазеті. Був він відомий серед налогових злочинців під вуличним прізвищем „Кид Кен". Саме в день убивства Лиґета Лиґет видав число ґазети, в котрім нападав гостро на горівчану фірму, а рівночасно на ґубернатора стейту Олсона.

ВИШЛЮТЬ КОРАБЛЯМИ ЗОЛОТА НА $5,000,000.

ВАШИНҐТОН. — Три банки в Ню Йорку дістали від уряду дозвіл на висилку в Европу золотом 5 міліонів долярів.

Є це перша висилка золота від часу, як доляр почав падати на вартости в 1934-тім році.

НЕОБІРЕЖНІСТЬ ПРИ САНКУВАННЮ.

ФУЛТОН (Ню Йорк). — На везучий ґазоліну трок наїхали саночками спускаючіся згори діти. Два хлопці, 6-літній Ловні Ґарднер, та Лорен Ґарднер згинули на місці, а 9-літній брат Лорена був покалічений так тяжко, що він здається теж помре.

Візник трока каже, що він задержався на дорозі для направи мотора, а по направі рушив, не бачивши, що з гори зїжджають санки.

МАЛОЩО НЕ ВИПАДОК ЗАЧАДЖЕННЯ ЧЕРЕЗ ПТИЧКУ.

ВЕНКУВЕР (Британська Колюмбія, Канада). — У комин для відпливу ґазового чаду з ґазової печі, вживаної до огрівання кляси в місцевій недільній школі, влетів підчас сніжної бурі шпак. Птиця заткала відразу руру й чад ґазу замісць виходити назовні, став виходити на клясу. Вмить усі діти, яких було там коло сотки, та їх учитель зачадилися. На щастя, вчитель мав стільки притомности, що добився до дверей та, відчинивши їх, напустив свіжого повітря, чим уратував життя собі й дітям.

ДОСТАРЧАЮТЬ ПОЖИВУ ЛІТАКАМИ.

Військові летуни довозять поживу півтори тисячі мешканцям острова Танджер, що лежить яких 90 миль від Вашинґтону. Через надзвичайні морози море довкола острова замерзло так, що кораблі й судна, які звичайно доставляли поживу, не могли до берега добитись.

Перевоженням поживи занялися на приказ уряду один бальон та ціла фльотиля літаків.

ВБИВ МАЛЕНЬКУ ДОНОЩИЦЮ.

В Катерінбурґу на Сибірі, яке то місто зветься тепер Свердловськ, учитель Асінбаєр вбив 10-літню ученицю Ольгу Яналіну за те, що постійно доносила совєтській владі, що він учить по „контрреволюційному". На підставі тих доносів Асінбаєра звільнено з посади.

ЗАСЕКВЕСТРОВАНА ПРЕМІЯ ЗА 12-ТУ ДИТИНУ.

Цікаву справу розглядатиме вндовзі марсилійський суд. Тамошний власник невеликої крамнички став недавно батьком 12-тої дитини і з цього приводу Французька Академія признала йому премію в сумі 20,000 франків. Одначе премія не дійшла до рук щасливого батька: відразу всю суму зареквірував скарбовий уряд за залеглі податки. Що більше — вислав купецві візвання, щоб до Нового Року доплатив іще 2,000 франків. Проти цього секвестру купець рішучо запротестував. А коли це не помогло, віддав справу до суду. Свою скоргу мотивує тим, що признана Академією премія є не тільки його власністю, а й жінки та дітей, які треба виховувати.

ПОКИНУЛА В ЛІСІ ДИТИНУ.

А. Камінський з Красноліску, кобринського повіту, знайшов у лісі одномісячну дитину. Слідство виказало, що матірю дитини є 40-літня робітниця, С. Бруха. Свій поступок С. Бруха поснює недостачею засобів до життя. Її арештовано.

БАНДИТИЗМ.

До помешкання солтиса села Ланцьк, берестейського повіту, впали 4 невідомі бандити, узброєні ножами. Звязавши А. Олесюкову і знасилувавши її, бандити забрали одіж і білля вартости 50 зл. і втекли. В хаті були деякі дорожчі речі і гроші, одначе бандити їх не рушили.

САМОГУБСТВО ВОЯКА.

22-літній Володислав Котусь з 42-го полку піхоти в Сувалках мав вертатися з відпустки. Перед відїздом з Варшави в зденервуванні пробився багнетом і згинув на місці.

ЖЕСТ АВТОМОБІЛЕВОГО КОРОЛЯ.

Анґлійський автомобілевий король Нефілд пожертвував 125,000 фунтів стерлінґів на оснування катедри та вивчення дитячої золотухи.

ЗАДУШИЛА ДИТИНУ.

В Яворові 20-літня Юстина Карпа задушила свою нешлюбну дитину і сховала на стриху в сіні. Тлінні останки дитини знайдено і поховано. Вбивницю арештовано.

СОФІЙСЬКИЙ СОБОР У КИЄВІ.

Після реставрації Софійського собору в Києві під усуненими з стін олійними красками знайдено старовинну фреску ґрецьких мистців, що зображує ґрупу жінок з сімї Ярослава Мудрого. Крім цього в стіні південної вежі собору знайдено заглиблення, забудоване пізнішими будівничими. На стінах цього заглиблення є цікаві фрески з 11. віку та ріжні написи.

АРАБСЬКИЙ ШЕЙК — ПРЕЛЕҐЕНТ ІТАЛІЙСЬКОГО РАДІЯ.

Князь Арслян, вигнаний французами свого часу з Сирії вожд друзів, що тижня промовляє арабською мовою через римське радіо, інформуючи магомеданський світ, що Муссоліні зійшов на землю з волі Магомеда, щоби спасти арабську расу. Отже араби всього світу повинні його попирати і молитися за його побіду над невірними етіопцями.

ЗАСУД ЛІКАРЯ ПО 9 РОКАХ.

У Новгороду проголошено засуд у процесі Теодори Малаховської проти лікаря д-ра Якова Мармурштайна. Процес тягнувся 9 літ. Окружний суд засудив лікаря на заплату Малаховській 3,000 зл. відшкодування за втрату на здоровлю, спричинену операцією (зігнання плоду), і 300 зл. коштів процесу.

ЕКСПОРТ ЗБІЖЖЯ.

В першому кварталі збіжевої кампанії, тобто від серпня до жовтня, вивезено з Польщі на заграничні ринки: муки 224,505 тон, у цьому на пшеницю припадає 13,855 тон, жита — 55,211 тон, ячмінь — 86,587 тон, овес — 26,703 тон і муки — 42,149 тон. У порівнанні з відповідним періодом попередньої кампанії експорт хлібових збіж значно зменшився, за виїмком вівса. Слід підкреслити значний зріст експорту муки, що в жовтні м. р. осягнув 23,225 тон, тобто майже стільки, що впродовж першого кварталу кампанії 1934—35. рр.

ЗАСТРІЛИВ НАРЕЧЕНУ І ТЕСТЯ.

Окружний суд у Сувалках цими днями розглядав справу Жиґмонта Знайди, обвинуваченого за вбивство нареченої Ядвиґи та її батька Витолда Рошка. Після вбивства Знайда втік у сусідні ліси і там ховався кілька тижнів, користуючись допомогою селян. Опісля пішов до Авґустова і там віддався в руки поліції. Причиною вбивства був факт, що Рошки не хотіли згодитися на подружжя дочки зі Знайдою. Суд засудив Знайду на 15 літ тюрми.

ГОЛОДНІ МАЛПИ.

200 малп під впливом голоду напали на місто Маріцані в південній Африці і кинулися на домашню птицю. Мешканцям міста довелося виганяти непрошених гостей при помочі зброї.

СМЕРТНИЙ ВИПАДОК НА ПОЛЮВАННІ.

Підчас полювання в Ремеховій дідичка Христина Халковська пострілила робітника Осипа Курка. Цілий набій поцілив його в плечі і він помер на місці.

ДРАМА СЕРЕД ПІВНІЧНИХ ЛЕДІВ.

Совєтський корабель „Лазовскій" перед двома місяцями по дорозі з Сахаліну до Владивостоку застряг серед ледів зі 100 пасажирами і залогою. Тому, що не було іншого виходу, пасажири і залога покинули корабель і пішли по леді шукати суходолу. Частина цих людей згинула підчас снігової і тільки небагато з них вратувалося. На поміч „Лазовському" вислано ледолом „Красін", що, як опісля показалося, теж застряг серед ледів на Японському морю. Тому тепер вислано другий ледолом, „Урицкій", для ратування „Красіна".

ВІЙНА ЗІ СЛОНАМИ.

В Уґанді великі стада слонів примандрували з глибини краю в заселені околиці. Переходячи з місця на місце, топтали вони управні поля і нищили плянтації. Таким чином спричинювали населенню великі шкоди. Власти зорганізували полювання на шкідників, в якому вбито 500 штук. Після цієї карної експедиції слони подалися назад у праліси і бездонні степи. Досвідні мисливці передбачають, що слони вернуться в більшому числі і помстяться за своїх братів. Бо хоча слони є звірятами лагідної вдачі, то мають добру память і не забувають зробленої їм кривди. Мисливі, що полюють у центральній Африці, обчислюють, що в Уґанді є 20,000 слонів, у цьому 4,500 молодих, уроджених в останніх 10 роках, коли полювання на слонів в Уґанді було заборонене.

МІЛІОН ДІТЕЙ БЕЗ ШКОЛИ!

На основі обчислень „Звйонзку научицєльства польскеґо", вже тепер є в Польщі міліон дітей без школи, а в черговому році це число зросте до 1,300,000, за два роки — до півтора міліона. Щоби примістити всю дітвору в шкільному віці в школах, треба тепер 20,000 учительських етатів. На оплату цих нових етатів і шкіл потрібна сума 40,000,000 зл. У звязку з цим учительські організації зовсім слушно вдаряють на сполох: грозить залив анальфебетизму.

ЗАПИСАЛА МАЄТОК... РИМСЬКИМ КОТАМ.

В Римі померла одна дивачка, стара панна, залишаючи заповіт, яким записала свій маєток (300,000 лір)... римським котам. Заповіт зачинається від проклонів на адресу „гадини братової" та запису 15 тисяч лір ветеринареві, що має до кінця життя лікувати її 13 котів. Дальших 10 тисяч лір записала другому ветеринареві, доручаючи йому за це збирати харчі і годувати бездомні коти. На третьому місці є 20 тисяч лір для людських сиріт. А решту маєтку призначила за посередництвом „Товариства опіки над звірятами" на котів, що волочаться по Римі. Численна рідня покійної, обурена на „любу тітку", опротестувала цей заповіт.

БРАТОВБИВНИК.

В багні біля села Душниця (Білосточчина) знайдено труп а І. Клімазери, що недавно вернувся з Франції і домагався від свого брата звороту господарства. Як виказало слідство, І. Клімазеру вбив саме цей брат, який хотів захопити його маєток.

ЗМУШЕНА ГОВОРИТИ ПРО „ПРОБУДЖЕННЯ УКРАЇНИ"

ЛЬВІВ. — „Діло" передає дословний переклад зі статті якоїсь пані З. К., польської дідички на українських землях, що була поміщена в польській ґазеті. В ній вона виступає проти цього, щоб українцям давати полекші. Та особливо цікаве для нас те, що та дідичка пише про настрої українських мас на Волині. Ось її слова:

„Тут українська проблема донедавна не існувала; сама назва України не була відома. Одинокою формою антагонізму була клясова чи реґілійна нехіть. Одну і другу підсилював російський уряд. Відношення поляків до населення було в кожному разі приязне. Ще й нині багато серед них твердить, що під ріжними поглядами вище ставлять вони українську людність від польської, хоч треба признати, що ця симпатія однобічна. Бо всупереч тому, що проголошують урядові чинники, фактом є, що хвиля ненависти також сюди напливає і кріпшає. Над „пробудженням України" працює багато елементів, не тільки нечисленна, свідома своєї цілі інтеліґенція".

Каже, що Польща викопала безодню.

Польські урядовці впродовж 17 літ викопали непрехідну пропасть між Польщею і місцевим населенням та постійно поглиблюють цю пропасть. Треба пригадати собі 1919—20 рік. Населення, збідоване війною, збігцельованими злиднями, голодом і знову війною, вичікувало спокою, влади, ладу та ожидало цього саме від поляків, як тих, що прийшли останні і лишилися тут. Завелось у своїх сподіваннях, як багато інших. Сьогодні кожний секвестратор є аґітатором на користь України, запланчений державою; таксамо кожний урядовець. Це є сутні джерела ненависти, ненависти орґанічної, що в ріжних повітах щораз то вибухає опором і забуреннями".

УКРАЇНСЬКИЙ „СОКІЛ" НА „СЛАВЯНСЬКІМ ВЕЧОРІ".

ПРАГА (Чехословаччина). — Чеський Сокол на Сміхові влаштував „Третій Славянський Вечір" з ціллю заманіфестувати „славянське братерство". Хоч українці добре знають, що означає те „братерство", то, не зважаючи на те, Український „Сокіл" рішив взяти участь, боячися, щоб московська ґрупа не виступила по старій звичці з „малоросійськими" точками. Вечір випав дуже гарно. Добре списалися чехи, югославяни, болгари і поляки. Українці закінчили вечір танками: Подільський козачок, Коломийка, Катерина і Запорожець. Як тільки на салі появилася перша пара українських танцюристів, розляглися гучні оплески. Далі все збільшувались і цілковито заглушували орхестру.

ХОЧУТЬ ЗАБРАТИ ПОЛЯКАМ ГОРІШНІЙ ШЛЕСЬК.

БЕРЛІН. — Німецька преса не подала повної промови президента державного банку, д-ра Гяльмара Шахта, яку він виголосив на Горішнім Шлеську, де підкреслив, що ідіотичне рішення Версайського договору, яким поділено Шлеськ, не може вдержатись, і та кривда буде колись направлена, а тимсамим цілий Шлеськ опиниться під Німеччиною.

Хоч про ту мову преса замовчала, то польський амбасадор таки вніс проти неї протест в імені Польщі, бож Шахт заповів відірвання польського Шлеська і прилучення його до Німеччини.

НЕ ВЕЗЕ З НІМЕЧЧИНОЮ.

ВАРШАВА (Польща). — Їде спеціяльна делеґація до Берліна, щоб довести до якоїсь згоди в справі заплати Німеччиною Польщі $15,000,000. Суму ту винна Німеччина за переїзд німецьких залізниць через т. зв. „коридор".

НОВИЙ СПІР ЧЕРЕЗ НІМЕЧЧИНУ.

ЛОНДОН. — Анґлія і Франція не можуть знову погодитись. Анґлія хоче запросити Німеччину на морські переговори, а Франція тому противиться. Анґлія каже, що ті запросини будуть чистою формальністю, бо Німеччині подасться тільки до відома, що вже рішили Франція й Анґлія, а такого „диктату" Гітлер всеодно не прийме. Та Франція і на таке не годиться.

МЕК ДОНЕЛД ВИБРАНИЙ ПОСЛОМ.

ЛОНДОН. — Бувший премієр Ремзей Мек Донелд, що перепав при виборах, зістав таки вибраним послом у спеціяльно вибраний для нього окрузі. Тепер іще рішається судьба вибору його сина, який теж перепав при попередніх виборах.

ДОПОМОГА ВЕЛИКИМ РОДИНАМ.

БЕРЛІН. — Націстичний уряд призначує спеціяльну допомогу тим батькам, у яких домі є більше ніж четверо дітей.

ГОДЯТЬСЯ І ЗАРАЗОМ ГОТУЮТЬСЯ ДО ВІЙНИ.

ЛОНДОН. — З одного боку британська делеґація в Женеві працює над загостренням економічного бойкоту Італії, а з другого радить з Францією над тим, який то запропонувати договір, що відповідав би їхнім інтересам і задоволив би Мусолінія,

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jeresy City, N. J. on March 30, 1911 under the act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016. 4-0807.

За кожду зміну адреси платиться 10 цент.ві

З Канади належит· посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ОБЄДНУЮТЬ І ОПАМЯТУЮТЬ НАЦІЮ

Як відомо, старокраєве „Діло" є проти революційної акції й гостро критикує ОУН за її терористичну акцію. Воно виразно стоїть на плятформі УНДО, а його начальний редактор є головою УНДО, послом до варшавського сойму й одним з соймових віцемаршалків, як теж головним речником українсько-польського зближення, чи там українсько-польської угоди. Підкреслюємо це, бо саме те є дуже багатомовне, коли зважимо, що польська цензура не перепустила навіть того, що ті „угодовці" написали зприводу варшавського присуду. Бо ось маємо перед собою старокраєве „Діло" з 16. січня і статтю „Наслідки присуду" і в ній білі, себто сконфісковані місця. Значиться, польський цензор у тій добі „угоди" і „вспулжиця" не перепустив навіть того всього, що написали про варшавський присуд здекляровані противники української революційної акції.

І щож такого „Діло" написало? Нічого особливого. Воно тільки жаліло, що польська суспільність і польська преса нищать раз-у-раз ту польсько-українську угоду, яку зліплюється з таким великим трудом. Та ще цікавіше є те, що вичитуємо зі статті „Діла" з 18. січня, затитулованої „Психологічна реакція". В ній говориться про те, що українські маси вже нераз відвертались від ОУН і її революційної акції. Це твердження, на нашу думку, не є згідне з правдою. Та для нас важне те, що автор статті робить зі свого твердження висновки, що самі поляки, сама польська преса, самі польські суди, а в першу чергу сам польський уряд, не дали кінець-кінців змоги сконсолідуватися в українським народі тим силам, що радіб зліквідувати ОУН і її революційну акцію. „Діло" пише, що вже раз ішло до українсько-польської згоди, але нараз прийшла „пацифікація" і тоді ніхто не відважився виступити проти ОУН. Потім знову приходило до зближення, аж нараз повішено Біласа і Данилишина. Перед їх смертю, пише „Діло", вже так якби зліквідовано революційну акцію, а по їх смерти булиб найбільші противники тої акції побили того редактора, що був би відважився писати проти ОУН. Тесаме — пише далі „Діло" — сталося й тепер. Вже суспільність була настроєна знову проти ОУН і революційної акції, але надійшов присуд варшавського суду і знов цілий край станув по стороні засуджених українських революціонерів, а тимсамим станув проти тих, що їх так гостро судили.

Ми передаємо це все в такім виді, як воно представлене „Ділом", при чім зазначуємо, що це дійсне щастя, що в тім трагічнім нашім положенні є хтось, хто доводить цілу нашу націю до обєднання, до одного фронту, що боронить чести нації й своєю смертю вказує їй, що правдивий шлях до визволення — це боротьба.

СУД НАД УКРАЇНСЬКОЮ МОЛОДДЮ У ВАРШАВІ

ПРОМОВИ ПРОКУРАТОРІВ.

(З львівського часопису „Діло").

(49)

УВО розсадником інстинктів.

В листі Іртена, колишнього заступника краєвого провідника, до Коновальця читаємо, що УВО є деструкційним розсадником, величезним рознузданням інстинктів, щоб дешевим коштом стати героєм. З більшости його членів виростають напасники. Д-р Гнатевич писав: Що там організація поодиноких актів, вибирається одного або двох людей, дається, що треба, опісля нехай собі карк скрутять.

Чиж можна дивуватися цим заявам, що їх на розправі складали Спольський, Макарушка, Мигаль і Малюца? Вони осуджують організацію українських націоналістів. Брехня сягає до верхів. Коновалець згадує про це. В бюлетині з 1931 р. є комунікат УВО анґлійською мовою: „Потверджуємо наші заяви, що акти, доконані літом у 1930 році, мали на меті протиставитись польській кольонізації. Але ці акти, якщо їх доконали наші боєвики, відносилися тільки до предметів і обектів нежививх, не до людського життя або здоровля". Тимчасом у липні 1930 р. доконано нападу на почтовий амбулянс під Бібркою й забрали 26,000 зл., крім того вбито тоді поліцая, отже Коновалець заявив неправду для закордонної опінії. В тому самому бюлетині за апробатою Коновальця стверджено, що інсинуації ворогів про фінансові джерела діяльности ОУН є неправдиві. А Литва? Отже знову неправда. Врешті третій примір неправди. В 1931 р. Коновалець у женевському часописі „Ля Свіз" помістив у відповідь на деякі заяви одного з польських щоденників, які компромітували УВО, спростування, що він не кермує УВО. А нам відомо — каже прокуратор — що в 1931 р. Коновалець був командантом УВО. В офіціяльній брошурі з 1931 р. читаємо, що провід орґанізації ОУН спочиває в тих самих руках, що УВО. Отже з одного боку офіційна заява, що Коновалець є вождом УВО, а з другого заперечення для закордону. Потвердження цього факту знаходимо в буджеті, де видніє квота 150 долярів для „верховного команданта Коновальця". Отже Коновалець зраджує прикмети, що не творять з нього лицаря, що відбирають йому моральне право проводити. Вони зґанґреновані. Атмосферу брехні слід положити на рахунок політичних засновків та ідеольоґії ОУН. Ті люди не висунули на своїм прапорі почесного гасла: „За нашу і вашу волю". Нема між ними пориву, якогось ідеалізму чи романтизму; вони безсоромні імперіялісти. Перемагають на зимно те, чим самі відплатили би вдесятеро, якби були при владі. Була вже мова про те, що в їх програмі нема ні слова, яка була би доля тих, що тепер є в більшості, які тоді знайшлись би в межах української держави. Чейже було би дуже гарно протиставити несправедливості справедливість, хочби в обіцянці й обіцяти добру поведінку. В декальозі є згадка про те, що ОУН буде змагати побільшити простір української держави шляхом поколення інших народів.

Який є справжній настрій у цих людей, треба шукати не в офіціяльних заявах, тільки в щоденних приватних заявах. Була вже згадка про садизм „наддніпрянця". В інших листах з архіву Сеника сказано, що треба поширити межі української держави і заволодіти Кавказом і Закавказзям та Каспійським морем. Чорне море треба злучити каналом з Каспійським для скріплення торговельного руху і щоб побільшити державні доходи. Крім того сказано, що треба буде поширити межі на захід аж по Краків і там здобути коридор аж до Німеччини. Такі мрії, вимоги і забаганки мали люди, що про їхні характери говорять їх власні вислови, що їх видають про себе члени найвищих закордонних властей, себто ОУН. Коновалець про Федину пише до Сеника, що Федина не зважає на його прикази і поступає супроти Коновальця несовісно та інколи його ображає. Про Мартинця, що був начальним публіцистом „Сурми" і „Розбудови Нації", Коновалець пише до Сеника, що в Мартинця завмирає почування відповідальности за те, що пише і підписує. Про інших найвизначніших членів ОУН і своїх найближчих співробітників, головно в Празі, пише Коновалець, що є між ними атмосфера облуди й брехні.

В іншому листі Коновальця до Сеника кажеться, що відчув інтуїтивно в нього порожнечу. „Зачніть лікувати, і то не тільки здоровля, але і лікуватися з цих декадентських настроїв, бо буде зле не тільки з Вами, але і зі справою, яку ведете". А дальше: „На ґенеральну сповідь маєте ще час". Це вже є „достоєвщина". Ця людина, з порожнечею, яка має якісь декадентські настрої, стоїть при кермі боєвого реферату головної команди. Він видає прикази смерти. В чиїх руках є існування українців і поляків? Лист Сціборського зазначує: „На папері ми провід, а в дійсності не маємо відваги видавати директив, бо побоюємося, що не будуть виконані. В цьому лежить наша недуга, як проводу, і на тому полягає фальш нашої ситуації. Так дальше не можна".

А тепер про Коновальця. В листі до Сеника він пише: „Останніми часами почуваюся дуже погано, як фізично так і психічно. Відчуваю якесь загальне виснаження і бачу, що треба мені на деякий час втекти від людей узагалі й зробити з самим собою лад. Безперечно, впливають на мене цього роду події, як наладнання Вами справи Мацапури, як неполаднання досі Вами моїх прохань у справі розрахунків і т. п. Бачу, що з цими методами нашої діяльности, що закорінились у нас так глибоко, не можу дати собі ради. До того треба нового чоловіка і більше сильного та більше рішучого!" А тепер інший лист: „Знаєте найкраще, що особливо в останніх часах переходжу велику духову крізу. Я переконався, що на провідника того руху, що народжується, я не є як слід підготований. Але покищо направду не бачу чоловіка, який міг би мене заступити".

Кваліфікуючи себе в той сосіб, Коновалець одночасно говорить, що кращого нема. І нема кому, навіть тимчасом, доручити заступництва. Чи це є яке акційне або освітне товариство? Ні. Це є товариство, що, не даючи віддиху, орґанізує тільки душогубства й душогубства.

Але є там іще якісь інші огляди. Напр. полк. Коновалець пише: „Мабуть для всіх нас стало ясне, що так дальше бути не може й коли не хочемо запропастити нашої ініціятиви і взагалі на довший час зліквідувати наші визвольні зусилля на ЗУЗ, то мусимо зробити рішучий зворот і перш за все мусимо бути між собою й самі з собою щирі. Хай посипляться на мене закиди, але довше мовчати не думаю й при першій нагоді висловлю свою думку".

Справа Волощака.

Місяць по нападі в Городку відбулися сходини берлінської ОУН. Секретар відчитав комунікат ОУН у справі нападу членів ОУН на почтовий і скарбовий уряд у Городку. Вбитих: Березинського, Старика, Данилишина й Біласа вшанували приявні однохвилинною мовчанкою. Опісля секретар відчитав листа одного з головних членів, інж. Дмитра Волощака, якого не було на засіданні. Лист був такого змісту: „Хочу працювати для добра українського народу, але не для особистої користи і власної амбіції. Колиб це було інакше, я бачив би у ґрупі, що нападала на державну власність, не молодих хлопців, але тих, що по 5—10 літ сидять за кордоном, які мали час навчитися не тільки стріляти, але й цілої тактики всяких нападів, а які знову думають, що без них не буде України. Одначе я не є за те, щоб малпувати те, що робили інші гноблені народи перед війною, коли техніка охорони, розвідка, радіо, і т. д. не стояли на такому рівні розвитку як сьогодні. Тому прошу скреслити мене зі списку своїх членів".

Погляньмо, як на це зареаґовано. Викликало це обурення поміж членами відділу. Рішено приняти виступлення до відома, скреслити Волощака з лісти членів і віддати справу до суду орґанізації.

Грошеві справи і підмога Литви.

Обговорюючи фінансові справи орґанізації, прокуратор наводить як примір справу Щиманського, що з браку засобів до життя і по відмові ОУН наложив на себе руку. Взагалі у фінансових справах — говорить прокуратор—ОУН поводилася з людьми коротко. Коли почалася грошева кріза в орґанізації, Коновалець писав до Сеника: „У найближчому часі вишлю проєкт рестрикції в буджеті, щоб раз вибити з голови, що ми маємо гроші. Треба їх усіх раз уже поставити перед твердою дійсністю й показати їм, що добування фондів це не така легка справа, як вони це собі уявляють. Будуть, правда, деякі потрясення, але тільки в той спосіб зможемо очистити ґрунт і зірвати з тенденціями, що в нас закорінилися".

Чиж Коновалець не пише між іншим тими словами те саме, що я говорив, що ОУН стала джерелом прожитку? Коли Коновалець укладає буджет на 1933 р., окреслює самочинно ріжним людям платні, що сягають від 20—40 долярів найвище. Рівночасно пише: „Для Женеви — це є тільки його платня — по відчисленню всяких річевих видатків лишається тільки 50 долярів, а мені треба щонайменше 125 долярів, супроти чого недобір мусить виносити коло 100 долярів".

Одночасно в іншому документі з того часу читаємо: „Згорлякевич повідомляє край, що на Литві є грошеві зловживання. Люди, що там є, марнують гроші і нічого не роблять". А коли йде про те, щоб напливали гроші і щоби покрити недобір особистого буджету Коновальця, то вживається таких засобів, про які сам Коновалець пише в листі до Сеника: „В мому листі до Мишуги я упокорився. Я зробив це тільки тому, що справа цього вимагала. Я цікавий, що він відповість на мій лист".

Тих цитатів і цифр доволі замісць коментарів і кваліфікацій. Коли обговорюю фінансові справи цеї орґанізації, мушу ще раз порушити справу Литви. Хочу обговорити цю справу з іншого боку. В традиціях цеї орґанізації є шукати помочі чужих фондів. Шпіонажу вела ОУН для здобуття фондів. Але коли повстала ОУН, то в програмі поставлено цю справу доволі ліберально, бо сказано: „Будемо в союзі з народами, що ворожо відносяться до окупантів України і т. д.". Мірилом відношення до даної держави мало бути тільки те, як вона відноситься до Польщі. Треба мати на увазі тільки те, що орґанізація постійно шукає грошей. Акти Сеника не виказали, відколи Литва помагає ОУН. Фактом є, що Литва робить це з найбільшою самопосвятою і з найбільшим трудом. Не легковажимо цеї суми; не думаємо, що коли є тільки 500 чи 600 дол. місячно, то це щось дрібне, що не можна займатися цим. Сама Литва вважає цей кошт затяжким для неї. Прокуратор цитує тут уступ розмови Коновальця з Завніюсом. Коновалець просить, щоб дотації дальше виплачувано в дотеперіній висоті. На це мін. авніюс відповів, що старатиметься зробити все, що в його силі, бо в цій справі премієр Тубеліс має теж слово. Дальше Завніюс сказав, що Литва переводить великі ощадности, що навіть він сам не має в Женеві секретаря. Держава, що переводить найбільші буджетові ощадности в ділянці свого міністерства закордонних справ, коли вона виступає за кордоном, ця держава здобувається дійсно на великі жертви, коли платить квартально кількасот долярів. Литва воліє платити ОУН, ніж давати поміч у тяжкій праці свому міністрові. Видно, це поплачується; видно, це видаток значно важніший. З актів Сеника видно, що Коновалець багато працює в осідку Союза Націй, і то в користь Литви, і в світлі цього доходимо до цікавих висновків дотично того, чим є Коновалець для Литви. Коновалець віддає Литві прислуги. І може їх віддавати, бо, як признається, є литовським громадянином. Не знаю, з якого правного титулу, бо ніде на світі нема такого права, що оправдувалоб надання комусь громадянства в такій ситуації. Отже що за прислуги? Ці прислуги стоять у звязку з постійною акцією, спрямованою проти Польщі, бо тут є та спільна точка між програмою мін. Завнюса й ОУН.

Чому вбили мін. Перацького?

Прокуратор каже, що міністра вбили тому, бо ОУН знайшлася в грошевих клопотах. Коновалець пише до Сеника, що орґанізація переживає найтяжчі місяці, отже підприємство є близько руїни. Коли завели всі литовські й американські джерела, сягається до резерв, досі нерушених; сягається до Варшави, вбивається міністра, бо це „дасть віддих" і засоби, бо Коновалець вже у квітні висилає Сеника до Америки і коли там приходить страшна вістка, починається рух зі скарбонками і впливають гроші на боєвий пропаґандивний фонд.

Прокуратор домагається трьох присудів смерти.

Високий суде! Все, що я говорив, вказує на вину, і все, що я говорив, домагається кари. Вас, панове судді, прошу про такий присуд, у якому кара вязниці **понижче 10 літ булаб вимірена підсудним: Чорнієві, Зарицькій, Ракові.** Панове судді, прошу про такий присуд, щоб **Климишин** і **Підгайний одержали досмертну вязницю;** прошу про такий присуд, у якому **Бандеру, Лебедя і Карпинця засудите на** смерть, бо це є присуд, якого від вас домагається сильна держава.

На цьому прок. Желенський закінчив свою триднену промову. (Дальше буде).

Кирило Хрістов*)

„ДОРОГІ МАМО!"

(„Мила ми мамо!")

Бабуся Ена привела на світ восьмеро дітей, самих хлопців, та лиш один остався їй, Трифон — та й цей пішов на війну. Яка маленька була вона — з горя та жури скорчилася ще наполовину. Коби бодай батько був дома, щоби когось мала, часом якесь слово сказати... Та дядько Діно, як побачив, що Трифон мусить іти на війну, спакував наплечник, пішов до монастиря св. Мини тай уже **там** і остався. Служить **там** за сухий хліб і просить Бога, щоби син живий вернувся.

Бабуся Ена ходить по пустому подвірю наче тінь, шукає забуття. Що вона ще має робити тай для кого? Та ще є хата — треба припрятати, позамітати, розпалити та зварити пригорщу фасолі.

До полудня працює, радо чи нерадо, в хаті. А пополудні, як уже залізниця засвистала, біжить до тітки Цани, якої дочка є вчителькою. У тітки Цани можна довідатися, що нового в світі, бо Мара, вчителька, читає все про перемоги з часопису.

Щоби ви бачили, як несміливо бабуся Ена закрадається до хати тай зараз у куток — наче вона займала би забагато місця, колиб стояла, або навіть сіла на кріслі. Звичайно сяде зараз таки біля дверей на долівці та наслухує, а червоні від сліз очі кліпають.

Учителька перечитала до кінця та збирається до школи. Тоді встає також бабуся, встає тихесенько — шепче ледви чутно: „Оставайтеся здорові!" та тихесенько виходить із хати, як і прийшла.

Від Цани до вечора йде ще в чотири місця, щоби розповісти, що довідалася з ґазети: насамперед до Мілієвої жінки, потім до Цаякових, відси впоперек кількома обійстями до старої Кумінки та до Бумбарових. Заки зайде сонце, вертається до дому.

Де бабуся Ена не булаб, що не робилаб, з ким не говорилаб — одно слово не сходило їй з гадки: Трифон. Де то він тепер обертається? Що робить? Чому не пише? Коли вернеться?

Багато, багато питань ширяє їй у голові — та вона з ніким не говорить про Трифона. Таж кожний має свою журбу.

Та її терпіння більшає з кожним днем: бо всі люди дістають листи, лише вона не дістає від свого Трифона. Боженьку, дні все якось минають — одначе ночі! Одна ніч довша від другої, а всі безконечні.

Одного ранку — чи повірите? — одного ранку приніс старий почтар — Боженьку! — таки справді листа! Від кого іншого міг би він бути, як не від Трифона? Схопила лист і бігцем, бігцем — наче ласиця побігла до вчительки Мари, щоби прочитала їй листа від Трифона! Та Мара ще вчора вечором поїхала до Софії. Бабуся Ена перелізла виломаний городовий тин до сусідки тети Стойни, якої дочка ходить до ґімназії. Вона мусить прочитати.

„Дорогі Мамо! Ми всі щасливо прийшли на фронт і билися з сербами. Дорогі Мамо! Добре вони дістали від нас, як уже знаєте. Дорогі Мамо! Я бачив Василя та Йордана. Дорогі мамо! Як підете до тата до монастиря св. Мини, то поздоровіть їх від мене. Поздоровіть також..."

І тепер наступає довгий-довгий ряд імен, двічі-тричі довший, як самі вістки. Бабуся Ена слухає і плаче наче на похороні, хоч вістки від Трифона зовсім не сумні.

Трифонів лист читають бабусі Ені по черзі всі письменні в селі, а бабуся кожний раз плаче. А при цьому була вона така весела — не могла собі пригадати, чи коли в житті була вже така весела. Не спала ні одну ніч, вставала що-години, світила лямпочку, оглядала лист, знала в ньому кожне слово й кожне обілляла сльозою.

То були радісні-чудові дні. Бабуся Ена жила з Трифоновим листом, була така щаслива. Що дня поспішала до Цани — та вчителька все ще не вернулася з міста. А бабуся Ена так бажала, щоби саме Мара прочитала їй листа — так гарно, як вона читає ґазету. Хай Мара бачить, якого листа написав Трифон.

Вкінці бабуся Ена застала вчительку. І коли вчителька читала, та ще довго потім, бабуся плакала.

Учителька скінчила читати, зложила лист і віддала бабусі. — Колиж ви дістали цього листа?

— Вчора минув тиждень, — сказала з плачем бабуся Ена.

— А ви все ще плачете? — спитала учителька здивовано. — То вам уже певно нераз читали?

Бабуся Ена відповіла з плачем:

— Як мені не плакати, дитино, як не плакати, коли він мені пише, що дня пише, що години пише й усе пише: Дорогі мамо!?

(З болгарської мови переклав М. Н.).

*) Кирило Хрістов народився 1875. р. у Старій Заґорі. Підчас російсько-турецької війни в 1877. р. згоріло це місто до тла, а батьки Хрістова згинули. Бабуня вратувала хлопчика з вогню, та обоє турки забрали в полон до— Адріянополя. Там оставались аж до заключення мира.

Хрістов виховувався у маминих братів. Із тих братів пізніше один був ґенералом, другий ґімназійним професором у Софії. Хрістов ходив там до ґімназії, потім на правничий факультет. Пізніше кілька літ жив в Італії, Бельгії, Франції, Німеччині й Австрії.

В 1895. р. появилася його перша збірка поезій, за нею багато інших. Хрістов писав теж драми й оповідання. Болгарською мовою перекладав твори европейських письменників з анґлійської, французької, італійської, російської та німецької мови.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

ЩЕ НЕ ЗАБУЛИ.

Як виходить з донесення „Манчестер Гардієна", в Англії ще не забули про поховані проекти англійського міністра Гора та французького міністра Ляваля про полагодження італійсько-етіопського спору, коли в Манчестері посол англійського парляменту Вівіен Адамс говорить у відчиті про значіння цих проектів.

Говорив посол Адамс, що повалення цих плянів публичною опінією Англії оказує краям, які не мають старої демократичної традиції, що демократія може бути таксамо динамічною, як диктатури.

Але чи може вона бути динамічною в краях без довгої демократичної традиції? І чи краї без демократичної традиції здібні зрозуміти цю лекцію?

ХОЧ НЕ КАРА, А НАСЛІДОК.

Зі Стокгольму в Швеції телеграфують про зміст листа д-ра Еріка Сміта, члена шведського амбулянсу в Етіопії, з цікавими даними про війну.

Каже д-р Сміт: „Армія Раса Дести Демту гине з голоду. За останніх десять днів з неї втекли 12,000 жовнірів. Має вона тепер 3,000 хорих. Через дощі шириться малярія й дезинтерія".

Що буде з Етіопією, як так далі буде? Чи багато поможе балачка про несправедливий наїзд Італії? Уряд, що не приготовляє нарід до оборони, скоро лишається без народу, а нарід, що не піддержує заходів уряду до оборони, скоро опиняється в неволі.

ПОЛЬЩА И ІТАЛІЯ.

Польща заявила, що не буде брати участи в зборах Ліги Націй у справі заборони вивозу нафти до Італії.

Так закінчується польське вимахування кулаком у сторону Італії. Відколи Ліга почала говорити про санкції проти Італії, відтоді польські газети вихвалювалися, що то не зробить Польща Італії. Навіть в Америці польські газети великими буквами на першій стороні кричали: Польща не дозволить на воження нафти в Італію!

Тепер з великої польської хмари пішов малий дощ. З погроз „показати" Італії вийшов поступок, який може в політиці мати значіння піддержки Італії.

КРУТАРСТВО.

Очевидно, ніхто не посудить Польщі за те, що вона не пішла на нафтову конференцію, бо не чується в чеснім праві говорити про нафту, що її добувають на українській землі, як про свою. Польський уряд такого делікатного сумління не має. В нього сумління розбишацьке.

Польща каже, що вона не потребує їхати на нафтову конференцію, бо, мовляв, з Польщі нафти до Італії не везуть.

Не знати, чи польський уряд такий дурний, чи він такого дурного вдає. Що з Польщі можна нафти до Італії не посилати, а Італія все таки нафту з Польщі дістане, ясно кождому, хто знає перші букви економічної науки. Можна післати нафту до якогось іншого краю, а звідти вже її до Італії пішлють. У цей спосіб, як каже наш нарід, і коза буде ціла, і вовк буде ситий. Переповідаючи московську фразу: польська повія й честь зберегла й грошиків заробила.

ОЙ ТА СКАЛКА В ЧУЖІМ ОЦІ.

Каже Літвінов, совєтський представник на похороні англійського короля, що при нагоді похорону говорив з новим королем і прийшов до переконання, що англійський король це пересічний собі англієць, який не читає більше ніж одну газету на день.

Це добре, що Літвінов висказується з погордою про людину, що читає тільки одну газету на день. Одначе. що він скаже тоді за тих, що не читають навіть одної газети на день? Адже таких у совєтській Росії повно.

Зрештою, чи можна говорити про москаля під большевиками, що він читає більше газет? Адже навіть як він справді читає більше газет, то всетаки читає тільки погляди одної партії, отже властиво одну газету в ріжних виданнях. Більше газет читає совєтський горожанин аж тоді, як вийде з пролетарського раю в якусь країну буржуазної демократії.

ТАКІ, ЯК УКРАЇНСЬКІ.

З нагоди відкриття наново залізничого руху між Румунією й совєтською Росією московський кореспондент „Ню Йорк Таймсу" описує свої враження з переїзду з Румунії на совєтську Україну.

В одному місці кореспондент пише: „Як чоловік виїздить з Ясів, у Румунії, та переїздить ріку Прут у Бесарабії, край починає виглядати як сусідня Україна. Бачимо хати з соломяними стріхами в розкинених селах, а чоловіки носять шапки та чоботи, як у Росії".

Справді, велика річ, що в хаті піч.

Кореспондент, видно, має вправу обсервувати, але географії він учився слабо. Він видно описує українські села, не знаючи, що це українські. Тому він каже іншими словами, що Україна виглядає як Україна.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

БОРНСАЙД, ШІКАГО, ІЛЛ. Повідомляємо членів Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 176, що звичайні збори відбудуться дня 10. лютого, точно в годині 7-мій ввечір, в гали де звичайно. На ці збори мають прийти всі члени і вирівнати довг за минулий рік і то на 10-го лютого, а не на 25-го, бо секретар не може зібрати грошей за один день і то на 25-го, бо гроші за членів мають бути в головній канцелярії на 25-го. Дальше, секретар подає до відома, що не буде ходити по хатах за грішми і котрий член не заплатить вкладки на зборах на 10-го, то секретар призначує два вечорі для збирання вкладок, то є дня 20 і 21, а то для тих членів, котрі працюють наніч, може принести вкладку жінка. Ті члени і члениці котрі перестали платити до каси Товариства, мають платити вкладки що місяця до У. Н. Союза, а до Тов. 5 ц., як було ухвалено на річних зборах. Хай кождий член перечитає і запамятає, щоб не нарікав на уряд, коли буде суспендований. — С. Джюрдзевич, предс.; Peter Babiak, секр., 9114 Greenwood Ave.

СКРЕНТОН, ПА. Відділ 280 повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 2-гій пополудні, в Укр. Гор. Клюбі, 414 — 7-ма вул. Приявність членів на зборах є обовязкова. У всіх відділових справах члени повинні відноситися на понижчу адресу: Р. Рубльовський, секр., 437 — 19th St.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. ім. Д. Вітовського, від. 375, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 12:30 вполудне, в Домі Горожан, 847 Н. Френклин вул. Просимо всіх членів прийти на ці збори на час. Важні справи до полагодження. — Я. Лежняк, секр.

ВЕСТЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. Згода, від. 210, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 2-гій пополудні, в салі Трог'с Нек Демократік Клоб, 2861 Істерн Болевард, Бронкс, Н. Й. Кождий член має прийти на ті збори. Кождий член чи члениця має припровадити хоч одного нового члена до Тов. Згода і У. Н. Союза. Хто має діти, котрі ще не є вписані до У. Н. Союза, то будемо принимати до табельки ч. 3. Це дуже добра табелька, про котру ви всі вже знаєте. Заразом повідомляємо вас, що місячна вкладко до Тов. Згода виносить 25 ц. — Секретар.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Відділ 204 повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в суботу, 8-го лютого, в годині 8:15 ввечір, в галі української правосл. громади, 334 Іст 14-та вул. На ті збори мають прийти всі члени відділу, бо на них будуть вирішені важні справи, головно ті, які були проектовані на річних зборах. Неприявний член на зборах, без оправдання, підлягатиме карі згідно зі статутом. — М. Близнак, секр.

КЛІФТОН, Н. ДЖ. Тов. Українська Січ, від. 182, повідомляє, що звичайні збори відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 2-гій пополудні, в гали парохіяльній, 45-47 Говп Еве., Пасейк, Н. Дж. Є товариські справи до полагодження, тому обовязком є кождого члена прийти на збори. — І. Живицький, предс.; Г. Яськів, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. У. Н. Союза, від. 292, подає до відома усім своїм членам, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 12:30 зполудня, в гали парохіяльній при Кліперт і Едвард вул. Обовязком кождого члена є бути приявним на цих зборах, бо маємо справи, котрі вимагають більшости приявних членів. Пригадуємо членам, щоб так не поступили як минулого місяця, а то треба буде дві третих членів суспендувати. За членів, котрі ще мають довг за 1935 рік, як не виплатять, або бодай не скажуть, чому не платять, більше до Союза відділ не буде висилати. — Іван Форись, предс.; Ілія Андрусевич, кас.; Петро Кізел, секр.

ТОЛІДО, О. Бр. св. О. Николая, від. 167, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 9-го лютого, в годині 2-гій пополудні, в місці де звичайно. Обовязком членів є бути на зборах, бо маємо важні справи до полагодження, к підвищення місячного до місцевої каси та інші справи. — Н. Білецький, предс.; Д. Тедецький, кас.; Ів. Кульматицький, секр.

М. Костишин.

Привіт

(Пересланий на свято уродин і 25-літнього ювилею праці о. Степана Мусійчука).

Хай ґраніт розібє криштальна ідея,
Хай сонцем засяє благородний чин,
Хай горить у серцю вогонь Прометея,
Хай буде щасливий Твій день уродин!

Хай доля сприяє на кожному кроці,
В життю все приносить потіху у дар!
Орючи на ниві, забувай утому,
Злітай сизим орлом ген-ген аж до хмар!

Не зважай, як часом шлях стане тернистий,
Бо життя туземне не все золоте;
Прямуй без утоми, а шлях той пречистий
То рутою, цвітом живим процвіте.

Хай життя безжурне пливе все у мирі,
Будь щирий і вірний України син!
Тож прийми убогі слова мої щирі
У день Твого свята: Світлих Уродин!

ЄГИПЕТ У ЗМАГАННІ ДО СВОБОДИ

Італійські ґазети розписуються широко про криваві студентські розрухи в Єгипті, які не вгавають, а які є виявом розпочатої єгипетськими націоналістами завзятої боротьби за незалежність Єгипту. Ми подамо те, що тут преса вибиває на перше місце, і як та чим пояснює події в Єгипті.

Нагас-Паша, провідник націоналістичної партії „вафдистів, у промові виголошеній перед кілька-тисячним натовпом, прогосив, що Англія, виступаючи з усією силою в обороні варварської Етіопії, одночасно накладає все важчу руку на Єгипет, що може похвалитися найдавнішою культурою. „Велика Британія — казав він — для охорони Етіопії піднесла — в імя так званого світового миру — інтернаціональну громадську думку проти Італії і витворила санкціоністичний рух. Одночасно з тим ця сама Велика Британія заперечує Єгиптові право на свободу, починаючи від 1882 року. Англія зробила з Єгипту звичайну свою кольонію, перетворила національну армію у звичайнісіньку жандармерію і потоптала всі права Єгипту. Англія дозволила собі на всі ці насильства, забуваючи, що як Єгипет так і всі інші народи мають великі сумніви щодо щирости англійських намірів у відношенню до етіопської незалежности".

Далі він говорив про наміри Англії побільшити визискування Єгипту в інтересах ніби то Ліги Націй, а по правді в своїх власних інтересах, і додав:

„Населення Єгипту є свідоме поважности моменту. Воно не має ніяких інтересів у конфлікті, що виник між Італією й Етіопією та Англією, але в обличчі надходячих небезпек воно мусить приготуватися боронити своє власне життя. Обовязком єгиптян є боронити свою вітчину. Англія не може же і не повинна в те втручатися. Співробітництво з Англією, про котре говорив англійський міністер Гор, буде від нині відкинене, бо єгипетський нарід бачить в Англії єдиного ворога, єдину перешкоду на його шляху до свободи і поступу".

Нагас закінчив свою промову закликом вшанувати память усіх мучеників боротьби за незалежність Єгипту та відновити з завзятістю й вірою бій з гнобителями.

Від 1914 року Єгипет знаходився під англійським протекторатом. Внаслідок світової війни, що примушувала всі уряди йти назустріч своїм підвладним, щоб зеднати їх собі в небезпічнім моменті, англійський уряд був примушений відмовитися від протекторату і погодитися на формальну незалежність Єгипту, сформулувавши проте 28. лютого 1922 року чотири пункти, що досить обмежували цю формальну єгипетську незалежність. Згідно з цими пунктами Єгипет мав:

1. Забезпечувати шляхи сполучень Англії з її імперіяльними володіннями в Африці і в Азії.

2. Признавати право Англії боронити Єгипет від якогонебудь чужинецького втручання.

3. Признавати право Англії боронити інтереси чужинців у Єгипті.

4. Признавати англійсько-єгипетську конвенцію 1899 року, що встановлювала британську перевагу в Судані.

Єгиптяни в глибині душі ніколи не могли погодитися з цими чотирма пунктами, які зводили до нулі суверенність їхньої держави. Єгипетський уряд вів постійно переговори в цій справі з англійським урядом, причому єгипетські „угодовці" не переставали запевняти нарід, що згодом вони досягнуть скасування цих чотирох пунктів. Свого часу єгиптяни були вражені, що Англія підтримувала кандидатуру Етіопії до Ліги Націй, але недопустила до кандидатури Єгипту. Тепер вони не менше вражені, що Англія примусила єгипетський уряд, хоч він і не входить до Ліги Націй, приступити до санкцій проти Італії, ухвалених у Лізі Націй. Але чашу терпіння переповнила промова англійського міністра Гора, виголошена 9 листопаду 1935 р. В цій промові англійський уряд виразно заявив, що англійський уряд не вважає можливим — у сучасних обставинах — дотримуватися єгипетську конституцію.

„Історія і географія — сказав він з чисто імперіялістичною щирістю — звязали ці дві наші країни, і ми мусимо перемагати по можливости ріжні труднощі, але завжди з твердим наміром розуміти точку погляду іншого".

Кожному ясно, що означає вимога цього „розуміння". Але для того, кому могло би бути ще неясне, справу мусіли би прояснити сотки гармат англійської фльоти, наставлені на египетський головний порт — Олександрію, та збільшені по всіх усюдах місцеві англійські гарнізони. „Олександрія — сказав недавно англійський міністер торговлі, п. Ронсиман — це стратегічний центр світу".

Для нас цікаво тільки ствердити, що в тім часі, як Англія підіймає хрестоносний похід проти Італії в обороні Етіопії, з Єгипту здіймаються розпучливі голоси місцевих патріотів, що обвинувачують ту саму Англію в хижому імперіялізмі та не вагаються ляяти свою власну кров в обороні перед англійським імперіялізмом.

Евген Онацький,
Рим.

Не всі.

Жінка: Ах, ви, мужчини, всі великі дурні!

Чоловік: — Не всі, серденько, таж є і нежонаті!

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Велике протестаційне віче проти знущань Поляків. — Підготовні збори представників українських національних організацій у Ню Йорку.

Заходом Центральної Управи ОДВУ та Центрального Комітету в Ню Йорку відбулися організаційні та підготовні збори чолових нюйорських національних товариств у справі влаштування **протестаційного віча проти Польщі** у звязку з присудом української молоді у Варшаві.

На збори заявилося більш як трицять представників. Зборами проводив адв. Радик, секретарював д-р Демидчук і м-р Душник. Справу протесту реферував п. Ляхович. Він вкоротці представив суть та значіння протесту, як також його потребу. В дискусії взяло участь велике число громадян, які одноздібно виявили потребу запротестувати не тільки проти нечуваних знущань поляків, але також тих, що ті знущання тихо чи явно апробують, а це проти Ліги Націй. Щодо принципіяльного питання протесту, то воно відразу було вирішене; йшло більше про технічну сторінку віча, як місце, час і т. п. Вкінці делегати постановили взяти Купер Юніон Гол для відбуття віча **в неділю, дня 23. лютого, в год. 2.30. пополудні.** Після того наступив вибір протестаційного комітету проти знущань Польщі, до якого ввійшли: Дмитро Галичин, голова; адв. Михайло Радик, заступник голови; м-р Володимир Душник, секретар української мови; д-р Семен Демидчук, секретар англійської мови; Іван Сидор, скарбник; Константин Миронюк, фін. секретар; до контрольної комісії ввійшли: Ілля Гузар, Микола Близнак і Осип Мулярчук.

Після вибору комітету зборами проводив новообраний голова п. Галичин. Він заявив, що протест наш обосновується двома найважнішими моментами: 1) почуттям приналежности до української раси й нації, 2) нашим обовязком еміграції, що, живучи на вільній американській землі, повинна й мусить стати в обороні українського народу, гнобленого й переслідуваного нещадно й жорстоко ворогами.

Протестну акцію, говорив голова, переводитимемо проти:

1) Польщі як чужого окупанта й гнобителя цілого українського життя на ЗУЗ.

2) Проти нечуваного політичного терору, що його веде польський уряд проти українського народу.

3) Проти процедури і метод, незгідних навіть з польською судовою системою, яких польський суд уживав на процесі ОУН у Варшаві в цілі пімсти та знущань.

4) Проти високого й жорстокого присуду молодих українських студентів і студенток.

5) Проти Ліги Націй у Женеві, що толерує польські беззаконня й знущання. Це тим важніше, що польський міністер Бек ще осінню 1934 року односторонньо зірвав з Лігою Націй міжнародні зобовязання відносно охорони т. зв. національних меншин. Ліга не певязала карних санкцій проти Польщі, але що більше, підготовляє міжнародню конвенцію „боротьби з політичним терором" з тими, що той терор самі стало й систематично переводять, як Польща та большевицька Москва!

Дальше, комітет поставить на вічу також наше відношення як членів поневоленої України до інших займанців наших земель, в першу чергу червоної Москви та тих держав, що всупереч традиції, звичаям та міжнародньому праву кооперують з польською поліцією в переслідуванні українських націоналістів за кордоном, як це підступно зробили Чехословаччина й Німеччина.

До ширшого комітету ввійшли представники таких організацій: Центральна Управа ОДВУ — Ляхович, Кривень, Душник; Центральний Комітет — Радик, Демидчук; 204 від. У.Н.С. — Сокальчук П.; Український Демократичний Клюб — Ляшецький Евген; Українська Православна Громада при 14 вул. — Тарас Яким; Тов. „Дністер", від. 361 У.Н.С. — Шуст Мик.; Окружна Управа ОДВУ — Череватюк Вас.; Тов. „Свобода", від. 194 У.Н.С. — Гнатишин Степ.; 117 від. У. Н. С., „Запорозька Січ" — Ровінський Іван; „Союз Українок", Бруклин — Курило Параскевія; „Жіноча Громада" в Ню Йорку — Піщак Юлія; 11 від. ОДВУ — Ґельнер Вас.; 10 від. ОДВУ — Мир. Леськів; „Союз Українок Америки" — Дембіцька Пелагія; „Просвіта" — Паликій Ілля; Стрілецький Гурток — Іванів Максим; тов. св. Андрея, від. 66 У. Н. С. — Чечуна Іван; тов. „Перемишль" — Боднарчук Константин; тов. ім. І. Франка, 130 від. У.Р.С. — Кафтан Юрій; від. 5 У.Н.С., Асторія — Климишин Антін; Демократичний Клюб, Асторія — Бурдиґа Данило; Червоний Хрест Союзу Гетьманців-Державників — Ірина Тарнавська; Союз Гетьманців-Державників — Евген Драґінда; 286 від. У.Н.С. — Кусий; 1 сот. Чорноморської Січи — Перчишин Іван; Хор ОДВУ — Ковальчук Степан.

Протестаційний комітет взиває всі українські національні товариства й організації голоситися до Ширшого Комітету та надсилати своїх делеґатів! Справа осуду й протесту проти польських знущань над українським народом — є справою всеукраїнською й від цього національного обовязку, що накладає на нас любов до наших братів у краю, не сміє відтягнутися ні одна українська організація, що зве себе національною! Бо оборона покривджених та переслідуваних нардів, які вони не були, належить до найкращих прикмет та чеснот людини! А оборона своїх найрідніших є виливом найприродніших обовязків, які ми маємо відносно тих, що мовою, культурою, релігією та політично-історичними традиціями є звязані щиро з нами! Колиж проти знущань поляків з жаху ахкає цілий світ, то ми маємо куди більше право й повинність сказати те, що нас болить та чого ми домагаємося!

Тому до протесту проти польських беззаконь має стануть цілий Ню Йорк і околиця.

Всі зголошення та по інформації звертатися на адресу секретаря, 217-19 Е. 6 вул., Ню Йорк, Н. Й.

Взиваємо всі організації складати жертви на покриття коштів, получених з влаштуванням цього протестаційного віча, а також на поміч тим, що мають вести дальшу боротьбу проти окупатів українського народу. Жертви можна складати вже тепер на руки скарбника, п. Сидора, який урядуватиме в Укр. Нар. Домі в середи, 12 і 19 лютого. Ті товариства, які не зможуть зложити своїх жертв у вище означених днях, зможуть це зробити підчас віча.

Протестаційний комітет взиває все українське громадянство до широкої підготовної й пропаґандивної акції, як також здержатися в часі віча від усіх розривок, забав та сходин!

За екзекутиву Протестаційного комітету:

М-р Володимир Душник,
рек. секр.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

БРУКЛИН, Н. Й.

На визвольну боротьбу.

Колектор Юліян Павчак, число листи 461. На ту листу зложили: по $1: Ю. Павчак, І. Орлян, В. Цісик, М. Дзядзьо, В. Костишин і П. Гончарик; Д. Великанович 50 ц.; Н. Костів, Д. Кравченко й О. Коцопій по 25 ц. Разом зібрано $7.25.

На листу число 460, колектора М. Баглая, зложили: по $1: М. Баглай, Г. Олекса й Марія Коптюх, а по 50 ц.: П. Тараска й Г. Шевчук. Отже разом вислано через Обеднання $11.25 на визвольну боротьбу.

Відділу ОДВУ ч. 43.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Коляда 11. відділу ОДВУ.

Заходом 11-го відділу ОДВУ, як минулих так і цього року, з нагоди свята Різдва Христового управа і члени відділу колядували організованими ґрупами на поміч родинам засуджених у Варшаві і на визвольну боротьбу.

В 1-шій групі колядували: В. Гельнер, пані Р. Гельнер, М. Мельник, А. Жеребецька, А. Ґринюк. Зложили коляду: Петро Задорецький $6. По $5: В. Гельнер, Н. Н., С. Ковбаснюк, М. Сербинський; по $3: П. Каличук, М. Сурмач, Я. Кулинич, о. Й. Весоловський; по $2: М. Кібюк, Ю. Ярема, М. Клос, М. Феник, Я. Пшик, Н. Гладун, Ф. Стефанів, І. Солтис, А. Барановський, О. Луців, Д. Павлик, М. Осадчук, д-р І. Сміт; Ю. Кириченко $1.40. По $1: М. Кравчук, Я. Тарас, С. Вітвіцький, В. Сітникоф, М. Городецька, Н. Тарас, М. Брост, П. Богачик, П. Стасюк, Н. Близнак, д-р Й. Бісага, д-р Ч. Білик, Д. Дицук, А. Турин, М. Маличівський, д-р Ю. Андрейко, П. Мельник, ресторан Снігурочка, М. Пізнак, Ф. Ґарфінкель, Д. Ґула, І. Ґузар, В. Дзвонек, П. Ґренис, пані Ремес, пані Дельвіно, М. Мелещук, М. Колодій, В. Ґринюх, І. Редчук, Д. Чорнюк, М. Бойчук, Н. Ґула, К. Ядловський, І. Іванець, Г. Турчин, В. Жеребецький, В. Федорів, М. Євуш, А. Савула, С. Качмарський, Ц. Стасюк, І. Тимців, Г. Качановський, І. Кузик, М. Бучко, О. Бражник, І. Лантвіт, Й. Соболь, І. Посолюжний, П. Боднар, М. Курчій, Т. Осецкий, Т. Дмитрів, М. Ромашко, І. Турин, В. Конкумовський, І. Гельнер, К. Мартинюк, І. Головка. К. Шпак, І. Грицишин, С. Остро, Т. Яновський; М. Кушнір 75 центів. По 50 ц.: В. Фурик, Н. Доскоч, М. Ситник, П. Дракоф, Н. Пізнак, Гр. Варениця, І. Баран, Е. Гавпт, С. Бучацький, Б. Миронюк, І. Зарицький, Ю. Салогуб, Я. Кібюк, В. Горин, М. Стахура; по 25 ц.: В. Модрако, М. Т., К. Войтесь, С. Міхалик. Разом $141.15.

В 2-гій групі колядували: І. Кобан, Я. Гутак, О. Чипіль, В. Семенишин, Н. Цимбалістий. Зложили по $5: Петро Слободзян, Йосиф Палиґа. В. Височький $3; по $2: В. Миронюк, О. Чипіль, С. Павлик, М. Жуковський, Н. Цимбалістий, В. Семенишин, А. Білоус; по $1: Й. Кальброн, Л. Фединяк, П. Зятик, С. Гаврилко, І. Лалорчик, А. Стельма, Д. Гутак, Я. Перій, С. Опалінський, М. Сцюрко, Й. Мартинів, О. Кузьма, О. Боднар, А. Мандрик, М. Колодін, Г. Ковальчук, С. Лисюк, І. Милимука, М. Старущак, гром. Турчин, О. Волчак, І. Дусаненко, Н. Віткович, Е. Бобецький, Г. Гурин, Г. Галинка, В. Білик, Г. Закалич, М. Марків, Й. Кавецький, Н. Ремус, І. Маланюк, М. Каришин, Д. Каришин, В. Артимовський, В. Балатський, С. Мельник; по 50 ц.: С. Кобек, М. Журат, Т. Чех, Й. Бундзяк, Н. Фединяк, Й. Забавчук, М. Закалюк, В. Сабатюк, І. Пирка, А. Реміс, М. Бортник, М. Ґураль, Й. Баранкевич, І. Бурбела. Разом $71.50.

В 3-тій групі колядували: К. Миронюк, П. Гнатків, Т. Баран, Я. Кухарський. Зложили: П. Липка $3. По $2: К. Миронюк, Н. Кравчук, П. Гнатів, І. Бабінець, В. Бек. По $1: Г. Перчишин, В. Борчак, Т. Баран, М. Поліщук, В. Гретчин, Т. Чоп, С. Бригідир, Т. Дудчак, Т. Якимів, В. Коцюбинський, В. Босий, Ю. Заячук, М. Савіцький, Р. Рибак, Н. Шуст, М. Гаврилович, Ю. Драган, М. Кифор, Е. Кіт, І. Перчишин; по 50 ц.: Т. Гречнан, К. Кріль, Н. Ковальська. Разом $34.50.

На листі 4-тої групи збирала панна П. Мигаль. Зложили: Мирон Сурмач $5; по $2: Г. Стефанишин, М. Фіник; В. Фіник $1.50. По $1: В. Гладій, К. Липка, П. Боса, Р. Фіник, Е. Фіник, А. Карп, Я. Гаврилко, П. Корейко, В. Фенцик, гром. Пуйда; по 50 ц.: Ф. Тириян, А. Кузів, С. Ковбаснюк; Т. Федорів 25 ц. Разом $22.25.

В 5-тій групі колядували: В. Хоміцький, М. Романчук. Зложили: по $2: Г. Гудима, П. Стахів, М. Романчук; О. Кліщавець $1.50; по $1: К. Калинець, В. Дерих, Т. Капітанів, гром. Лазута, Г. Лакомський, П. Биркита, Н. Луцик, М. Куць, А. Турин, А. Ганчар, І. Дацик; по 50 ц.: С. Гнатів, В. Шелюк, гром. Лапчинський, В. Босий, С. Гнатів; дрібними 60 ц.: Разом $21 60.

6-та група: П. Мельник, С. Мельник, С. Грабовський, П. Ленчук. Зложили: по $1: П. Свинчак, І. Паликій, П. Мельник, П. Ленчук, С. Грабовський, С. Мельник; по 50 ц.: І. Гузар, Д. Ґула, С. Жигайло, М. Дрозд, І. Кардаш; Назар 25 ц. Разом $8.85.

На листі 7-мої групи збирала пані А. Шуган; по $1: Г. Гураль, С. Кушала, А. Шуган; по 50 ц.: М. Тимчишин, І. Левицький; по 25 ц.: М. Береза, пані Цапек, М. Доля. Разом $4.75.

Загальна сума $304.60.

З того призначено на поміч родинам засуджених у Варшаві $100, а решту на визвольну боротьбу. Гроші вислано через Обеднання.

За щирі датки громадянству міста Ню Йорку щире спасибіг.

За управу 11-го від. ОДВУ:
В. Гельнер, гол.
І. Кобан, секретар.

БРУКЛИН, Н. Й.

На поміч вязням Варшавського процесу.

Через від. 43. ОДВУ на повищу ціль зложили: Укр. Пр. Дем. Клюб $10; Тов. ім. Б. Хмельницького під пок. Пр. Тройці, від. 158 У. Н. Союза $5; члени тогож відділу $17.86. Ту суму $17.86 жертвували: І. Возьний $3; Ю. Павчак, Г. Бардак, М. Баглай, Т. Сорока, І. Мудрик, П. Малицький, П. Дубовецький, Г. Сидорко по $1; Т. Бружало, М. Більський, А. Отенбрайт, П. Корейко, М. Кіт, С. Канюка по 50 ц.; В. Костів 35 ц.; Н. Сторожук, Д. Маник, Т. Шеремета, І. Пагут, М. Кішак, А. Гавришко по 25 ц. Дрібними датками зібрано $2.01, отже разом переслано через Обеднання $32.86.

РІВЕРГЕД, Л. АЙ.

На ріжні цілі.

З нагоди Листопадового Свята, яке відбулося в грудні минулого року зібрано в громаді $30, які вислано до Обєднання з таким призначенням: $15 інваліди, $10 Рідна Школа, а $5 визвольна боротьба.

Жертвували по $1: о. М. Продан, А. Каплар, Стефанія Каплар, М. Барнич, Ів. Павличковський, Я. Мільчук, В. Бандрівський, О. Демчук, І. Березний, Д. Тимчак, В. Дроб, Г. Стахів, І. Самотіс, М. Барнич, М. Стахів, І. Ломаґа, А. Березна, К. Борнич, Н. Прихідний, М. Худяк, С. Ґура, Р. Демчук, І. Білик; по 50 ц.: А. Корзун і М. Сиридюк. Решта дрібними.

Н. Худяк.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Із стрілецької вечері на допомогу інвалідам.

Дня 6-го січня, себто на Святий Вечір, громадяни Бойчуки уладили вечерю, на яку запросили своїх товаришів по зброї. Вечерю розпочато святочними желаннями для господарів. Такими самими желаннями обмінювалися присутні стрільці з родинами. При вечері згадували пережиті події з останньої збройної боротьби нашого народу. Один за одним пригадував пригоди эпід Львова, Чорткова, а далі перехід через Збруч, Бершад—Київ.

В половині забави загостили також колядники з 11-го відділу ОДВУ. Забрав слово п. Чорнюк і в палких словах представив присутнім незавидне положення наших інвалідів. Згадав також і за варшавський процес, причім попросив гостей зложити жертви на інвалідів. Громадяни Чорнюки зложили $5, а по $2: М. Іванів, М. Сітницький; по $1: М. Бойчук, В. Гельнер, М. Мельник, А. Жеребецька, а А. Гринюк 50 ц. Разом зібрано $13.50, які вислано до краю через Обєднання.

За Стрілецький Гурток ч. 2:
М. Іванів, голова;
В. Кушнір, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На будову Народнього Дому.

Гром. М. Сукар занявся розпродажем почтівок, а дохід з цього в сумі $20 переслав через Обеднання на будову Народнього Дому в селі Зарубинцях, пов. Збараж.

ОЗОН ПАРК, Н. Й.

Коляда на Рідну Школу.

Членкиці Союзу Українок від. 35 в Озон Парку, Н. Й., а саме, пані П. Павчак, Олена Швед і Анна Лавич заколядували на Рідну Школу $22 та переслали ті гроші до Обеднання на призначену ціль.

Коляду зложили: по $1: П. Павчак, Олена Швед, А. Лавич, Я. Жатковський, П. Господарець, М. Савка, Й. Паращук, М. Ворона, В. Костишин, Марія Костів, Н. Ганчак, К. Кошиловська, С. Шіпка, С. Малафій, Ю. Угорчак, С. Миськів, О. Гавришко, В. Цісик, І. Орлян, М. Маціборський; по 50 ц.: І. О. Баймак, В. Воргуль, М. Гейда, К. Парпан.

—Я чула, Марусю, що ти поцілувала вчора сина нашого сусіда. Чи то правда?

—Так, мамо, та це не я зачала, а він!

У лікаря.

—Ну, знаєте правду сказати, нема в тому нічого дивного — каже лікар до пацієнта — що ви не маєте, як самі впевняєте, апетиту, коли ви зїли дві порції бефштику з бараболею та салатою, потім якусь леґуміну з яблоками, сир, і ще там щось...

—То правда, пане докторе, одначе прошу взяти під увагу, що я не мав також апетиту, ще заки зїв це все.

Льоґіка.

—Петре, не знаєш котра година?

—Точно не знаю, та ще нема другої.

—Відкіля знаєш?

—Бо в другій я мав бути дома, а я ще не є дома.

ВІДОЗВА

до громадян з Білого Каменя, Галичина.

До гром. П. Базарницького з Елмайри, Н. Й., надійшла відозва з Рідного Краю, з Білого Каменя в Галичині, в якій комітет читальні „Просвіти" просить своїх краянів поперти справу відбудови Читальняного Дому. Справа та заслугує на щире попертя. У відозві пишеться таке:

Виділ читальні „Просвіта" в Білому Камені порішив докінчити і довести до людяного вигляду читальняну домівку.

Сума потрібна на цю ціль виносить 500 зл.

Частину члени товариства зложили самі, та замало їх є, щоби в теперішню економічну скруту спромоглись на цілу квоту.

Виділ читальні порішив тому звернутися до наших земляків в Америці і Канаді в тій добрій вірі, що не відмовитесь підтримати Виділ в його намірі і причинитеся датками до довершення доброго й конечного діла.

Здає собі справу Виділ з того, що і Вам не переливається, що і Ви в теперішніх часах переживаєте прикрі хвилі, тим прикріші, що не між рідним народом і не для нього працю свою даєте, та всетаки, порівнавши відносини, які мусимо переживати на рідній землі з Вашими, нам здається, що Вам таки лекше живеться. Тому надіємося, що допоможете установі рідної української культури, яка всіми засобами і силами змагає до того, щоби виховати молоде покоління в патріотичнім українськім дусі.

Датки просимо слати на Адресу: Головацький Осип, або Данило Федорук, емеритований учитель в Білому Камені.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

МЕНВІЛ, Р. АЙ. Товг ім. М. Драгоманова, від. 181, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що звичайні збори відбудуться в суботу, 8-го лютого, в годині 2-гій пополудні, в Народ. Домі на Комберленд Гіл. Просимо всіх членів прийти на означений час. — П. Любянецький. предс.; Н. Шевчук, кас.; П. Черкас, секр.

СИРАКЮЗ, Н. Й. Тов. Січ, від. 282, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 9-го лютого, в годині 2-гій пополудні, в У. Н. Домі. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо маємо важні справи до вирішення. Довгуючих членів просимо вирівнати свої залеглости. — І. Лесюк, фін. секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Місячні збори Тов. Єдність, від. 163, відбудуться в неділю, 9. лютого, в годині 1-шій пополудні, в домі Горожан, 847 Н. Френклін вул. Просимо усіх членів прийти на ці збори і на час — С. Ґвіздь, секр.

ТАРЗАН І ОГНЕННІ БОГИ. (90)

Як кати бавлітів підійшли до неї, лейді Бет побачила, що їй приходить смерть. Вона знала хитрого Нірха; знала, що він цим разом не дасть їй вирватися з їх рук. Відважна дівчина рішила продати дорого своє життя. Вона виймила з кишені свій ніж.

Потім скоро, як блискавиця, кинулася на катів. Вона різнула вправо і вліво. Блискуче вістря вдаряло з великою силою й скорістю. Спершу ніж блищав від пожару вогнів, а потім зачервонівся кровю.

У страху й здивуванню кати кинулися назад, а Нірх у гніві пігнав їх іще раз до боротьби: „Ви слуги Баала, як програєте, згинете". Потім кати кинулися ще раз й зчепилися зі своїми жертвами.

Лейді Бет і Арбелю поведено на подвіря огненного стовпа та привязано до стовпа так, щоб вони згинули разом. Поволі стало підноситись оловяне покривало із смертельного стовпа. „Це нам кінець" — шепнула лейді Бет до Арбелі. — „Прощай!"